

821.111(73)
B54

Метт Біттен

C1211762

НА МИС ТО

Зворушлива й напружена історія
про любов, яка не має строку давності

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

Розділ 3

НЕДІЛЯ, 7 КВІТНЯ, ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

Сьюзан та Емі повернулися зі свого полювання за на-
мистинами та морозивом десь по п'ятій вечора. Денні
вже був удома й дивився матч «Селтікс» по телевізору.

— Привіт, дівчата! — вигукнув він, устаючи з кріс-
ла, і Сьюзан зрозуміла, що день відкритих дверей минув
пречудово.

Денні зняв піджак, але ще не перевдягнувся й був у бла-
китній сорочці з розстебнутим коміром. Він обдарував
Сьюзан широкою впевненою усмішкою, і вперше за ба-
гато тижнів вона згадала, яким сексуальним насправді був
її чоловік. Вони з Денні почали зустрічатися, коли він за-
кінчував школу (Сьюзан на два роки молодша від нього).
Він був зіркою школи — ранінбек у команді з американ-
ського футболу та стартовий пітчер у бейсбольній команді.
На першому побаченні вони пішли купатися у Форт-Лейку,
і Сьюзан досі пам'ятає, як їй забило подих, коли хлопець
зняв футболку. Тепер він підтримував форму, сумлінно
відвідуючи фітнес-клуб у Коринті.

Це могло б звучати як вихваляння, але Сьюзан вважа-
ла, що вони були гарною парою. Вона щодня проходила
по кілька миль, навіть узимку, та й робота офіціанткою
змушувала рухатись, тож жінка дуже швидко скинула зайві
фунти, які набрала під час вагітності. Їй завжди таланило
знаходити гарний одяг у церковній комісійній крамниці.

Час від часу вона також тішила себе днем у салоні краси «Кантрі Ѓорлз», де фарбувала волосся.

Емі підбігла до Денні, захоплено підстрибуючи.

— Тату, ми купили найкращі намистини! Пані в магазині сказала, що їх там було сто тисяч.

— Ого, — Денні підхопив доньку на руки й обійняв її. — Так багато?

Емі вислизнула з батькових рук і побігла розкладати намистини на столі у вітальні. Сьюзан поцілувала чоловіка.

— Як твій день?

Денні переможно підняв кулак.

— Прийшло чотирнадцять людей, серед них троє дійсно зацікавлених клієнтів. Б'юсь об заклад, уже завтра нам зателефонує хоч один із них.

— Це чудово! Відсвяткуємо? Я можу запекти курку.

— Показати тобі мою рожеву качку, тату? — вигукнула Емі.

Дівчинка показувала татові нові намистини, а Сьюзан узялася до вечері. Вона приготувала курячі стегенця, як любив Денні, — з лимоном і часником, запікати годину. Увечері перед весіллям доньки Ленора сказала їй: «Чоловіки — істоти прості. Годуй їх, і вони будуть щасливі». Це була найкраща порада з усіх, які давала їй матір.

Їхній із Денні шлюб не був безхмарним. У двадцять із чимось у Сьюзан трапилося два викидні. Коли народилась Емі, їхнє маленьке диво, Сьюзан сказали, що в неї недостатність шийки матки й вона більше не зможе народити.

Але їхній шлюб не розпався ні через проблеми зі здоров'ям Сьюзан, ні через нестабільну кар'єру Денні. Бувало, що чоловік впадав у депресію через роботу й картав себе за те, що не пішов учитися на юриста, а став простим ріелтором. Тоді він міг гарикати на Сьюзан, але вона завжди знала, що Денні швидко себе опанує.

І він був поруч у ті жахливі місяці після викиднів. Лець не щодня приносив їй відерця шоколадно-мигдального морозива й намагався розважити катанням на снігоході. Іноді він їздив трішки швидше, ніж Сьюзан хотілося б, але краплинка адреналіну була їй на користь.

— Вечеря! — вигукнула вона.

Денні й Емі наввипередки погнали до столу. Обоє попросили додаткову порцію, й Емі розважила батьків довгою детальною історією про маленьку сову, яка любила їсти змії, але тільки якщо вони були погані. Сьюзан і Денні презиралися, обмінюючись усмішками.

Після вечері, коли Сьюзан мила посуд, Денні грався з Емі в ляльки, після чого вони стали вовтузитися на підлозі у вітальні.

— Я тебе з'їм! — гарчав Денні, й Емі пищала від удаваного жаху.

Сьюзан любила, коли вони так гралися. «Шкода, що в мене такого ніколи було», — подумала вона. Батько Сьюзан завжди повертався додому втомлений після довгого дня на паперовій фабриці. Він одразу вкладався на дивані у вітальні й дивився спорт, цмулячи пиво. Його скошив серцевий напад, коли Сьюзан було десять.

Після цього в її житті не було нікого, хто міг би замінити батька. Її мати пішла працювати в приймальню стоматологічного кабінету й стала «відпускати свою дику конячку», як вона це називала, зустрічаючись із різними чоловіками, одруженими й не дуже. Сьюзан вважала, що матір має право на власне життя, але бачила, що Ленора не могла похвалитися вишуканим смаком на чоловіків, особливо коли напивалась. Подорослішавши, Сьюзан намагалася взагалі не пити.

Відшкрібаючи жир із дека, Сьюзан прикусила губу, згадавши, що сталося два дні тому. Вона залишила доньку на Ленору, і та потягнула Емі їсти морозиво разом зі

своїм новим залицяльником. Емі повернулася додому та сказала, що той чоловік «трохи ку-ку».

— Він увесь час називав мене «кряля», — розповідала Емі. — «Кралечко, йди сюди!». І чіпав мене за волосся. Фу!

Сьюзан вирішила поговорити про це з матір'ю. Їй не подобалось, що Емі проводить час із коханцями Ленори, а тим паче з такими. Сьюзан відкладала цю розмову ще з четверга, але повторювала собі, що мусить це зробити. «*Треба зателефонувати їй прямо зараз*», — подумала вона.

Але коли жінка помила посуд, Денні вже зачинився в кабінеті, явно розсилаючи нові електронні листи своїм клієнтам та потенційним покупцям і переписуючись із колегами-рієлторами. Інтернет займав телефонну лінію, тож Сьюзан не змогла б нікому подзвонити ще десь годину.

Що ж, нічого не вдієш. Денні мусив працювати. Крім того, буде краще, якщо вона зателефонує Ленорі завтра. У неділю ввечері, після двох вихідних, із нею може бути складно говорити.

Тож Сьюзан провела решту вечора з Емі. Вони сиділи за столом, нанизуючи намистини на нитку. Приміряли майбутню прикрасу й вирішили, що на неї потрібно десь п'ятдесят намистин, тож тепер треба було їх обрати.

— Дельфін і качка мусять бути поруч, бо вони одружуються, — оголосила Емі.

— Я тебе зрозуміла, — кивнула Сьюзан. — А блакитний єдиноріг?

— Думаю, треба, щоб з обох боків від нього були жовті намистини. Або червоні... Як думаєш, мамо? — звівши брови, запитала Емі, так серйозно, наче від цього залежала доля планети.

Сьюзан усміхнулася і погладила доньку по голові. Як же їй пощастило привести у світ це чарівне створіння!..

Удвох вони нанизували намистини, аж поки за вікном стало зовсім темно.

Розділ 4

НЕДІЛЯ, 28 ЛИСТОПАДА, НАШІ ДНІ

Вечірка в барі «Ворон» закінчилася незадовго після півночі. З гір віяв холодний вітер. Сьюзан стояла надворі, дякуючи гостям, обіймаючи кожного й відчуваючи їхнє тепло.

Пора було йти додому. Сьюзан із матір'ю сіла у свій дерев'яний «додж дарт», і Террі помахала їй на прощання.

— Розважся там! — гукнула вона знадвору. — Це буде смертельно гарний день!

Сьюзан похитала головою у відповідь на чорний гумор Террі, але всміхнулася.

За п'ять хвилин Сьюзан і Ленора вже були біля свого будинку. Це був той самий затишний будиночок із трьома спальнями біля траси 9-Н, у якому Сьюзан колись жила з Денні та Емі. Ленора покотила свій балон із киснем під'їзною доріжкою, а Сьюзан ішла за нею з великим пакетом для сміття, повним грошей, зібраних на вечірці.

— Ого, важкенький на вигляд, — сказала Ленора. — Як думаєш, скільки там грошей?

— Багато, — відповіла Сьюзан.

Жінка ледь не перечепилася через одну зі сходинок перед будинком і зупинилася на мить. Вона почувалася виснаженою. Утім вечір вдався, і Сьюзан зібрала більше грошей, ніж передбачала.

Вона відімкнула двері, і вони з Ленорою увійшли до будинку. Крокуючи ворсистим килимом у вітальні попереду Сьюзан, Ленора сказала:

— Здалась тобі та страта? Поїдь краще до Флориди й поваляйся на пляжі.

Невже знову? Останні кілька місяців Ленора намагалася переконати її не їхати на страту. Звісно, Сьюзан знала,

Метт Віттен — письменник, драматург, сценарист телесеріалів «Доктор Хаус», «Закон і порядок», «Надприродне», «Милі ошуканки», «CSI: Місце злочину». Психологічний трилер Віттена «Намисто» переміг у номінації «Кращий детектив» за версією *Amazon*. Права на екранізацію книжки продані Леонардо Ді Капріо.

Двадцять років тому Сьюзан Лентіго втратила єдину доньку Емі. І відтепер усе, чого прагне, — це домогтися справедливості. Жінка планує поїздки до Північної Дакоти на страту Чудовиська. Можливо, після цього вона нарешті здоліє відпустити минуле, завершити роботу з психіатром і «жити далі». Дорогою до Північної Дакоти жінка заїжджає в гості до колись близької людини й натрапляє на ключовий доказ, пов'язаний із кольоровим намистом, схожим на доччине. Сьюзан вимагає перегляду справи, але у ФБР її мають за неврастенічку... Щоб урятувати два життя й посадити за ґрати справжнє Чудовисько, Сьюзан зважується на власне розслідування. Та чи вдасться це їй? І чи дійсно знайдене намисто належало Емі?

«Намисто» — це захоплива історія про пошуки матір'ю справедливості... Я вдихнула цей роман.

Мег Гардінер, детективістка, лауреатка премії «Едґар»

Переконливі персонажі, швидкий темп і заплутаний сюжет. Таким і має бути трилер.

*Д. П. Лайл,
лауреат премії Бенджаміна Франкліна
та літературної премії «Макавіті»*

ISBN 978-966-982-955-9

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

Vivat
ВИДАВНИЦТВО